

INDRUKKEN VAN DEN HOOFDREDACTEUR

De weg terug!

EEN PRACHTIG GEZICHT IS HET GEWEEST: al die duizenden jongens, jongelingen, jongemannen, die het internationale padvindderskamp vormden, dat tien dagen lang stond opgericht in de omstreken van Den Haag, onder Wassenaar, en waar de groote leider, de stichter der padvinddersbeweging, Lord Baden Powell, een dag op bezoek was, met groote hartelijkheid verwelkomd en rondgeleid.

Het is een zegen, als zoo vele jongemenschen lichamelijk worden ontwikkeld, worden aangemoedigd om voor anderen te leven en anderen de helpende hand te bieden, worden aangespoord tot een sober, zedelijk leven.

Maar schooner nog is het, als onder deze groote scharen jongeren gearbeid wordt aan het zieleleven.

Dagelijks — 's morgens en 's avonds — leidde Ds Kalkman uit Katwijk korte godsdienstige samenkomsten, die steeds zeer druk werden bezocht. En den Zondag, die in het midden der kampdagen viel, verkondigde Ds Mulder uit Hillegom voor een zeer groot gehoor in de open lucht het heerlijke Evangelie van Jezus Christus.

Hij begon met een schuldbelijdenis uit te spreken. We denken hierbij aan ons vorig hoofdartikel: Schuld is schuld. Geen sprake in zijn rede van een verbloemen of verdoezelen van het kwaad. Open en eerlijk werd erkend, dat de zware tijden, bang en moeilijk voor zoo velen, onze schuld zijn. God de Heere is recht in al Zijn weg en werk. Maar wij en het voorgeslacht zondigden, niet bedenkende, dat Hij, die barmhartig en goed is, ook rechtvaardig is. De liefde van Christus klaagt ons aan. Waar is onze wederliefde; waar ons geloof? Onze levenswandel draagt de sporen van de bekoring dezer wereld. O, onze schuld, onze zonde voor God heeft ons in dezen nood gebracht! Laat ons niet onszelf misleiden; niet zeggen, dat wij geen zonde hebben; maar met ootmoed in de wereldschuld onze eigen schuld gevoelen, om dan te smeeken om Zijn genade.

Denk aan 't Vaderlijk meedoogen
Heer, waarop ik biddend pleit;
Milde handen, vriendelijk' oogen
Zijn bij U van eeuwigheid.
Sla de zonden nimmer ga,
Die mijn jonkheid heeft bedreven;
Denk aan mij toch in genâ
Om Uw goedheid eer te geven!

Na deze schuldbelijdenis en dit bidden om schuldvergeving, werd de geschiedenis van den verloren zoon voorgelezen, en daarop tot tekst gekozen Gen. 32 : 31: „En de zoon rees hem op, als hij door Pniël gegaan was, en hij was hinkende aan zijn heup.“

De weg terug!

Dat was het thema: de titel van het tweede boek van Remarque. „De weg terug!“

Niet de weg terug van Remarque. Dat was een weg terug naar de wanhoop. Maar de weg terug van Jakob. Dat was een weg terug naar de hoop. Het is zoo heerlijk jong te zijn, hooge idealen te hebben, en daardoor de poort des levens binnen te kijken. Maar als we goed willen leeren zien, moeten we den ouden en toch nog altijd kersverschen Bijbel openslaan. Geschiedenis en Techniek en Wetenschap zijn veranderd en veranderen telkens. Maar de ziel van den mensch verandert niet met den loop der eeuwen, en de Bijbel geeft door alle tijden heen, wat die ziel behoeft. Zooals Jakob den weg terug moest naar God, zoo moet de Christen den weg terug, den weg achter Jezus, den weg achter het kruis.

„Padvindders,“ besloot spreker, „laat ons dienstnemen in het leger van Jezus tot heil voor onszelf, want de weg terug is de weg naar levensvernieuwing en levensvervulling, ten slotte naar het Vaderhuis in de hemelen; tot onvergankelijk welzijn ook van onze naasten.“

En toen zong de menigte, wat men wel het Christelijke Padvindderslied zou kunnen noemen:

Zij zal ons niet berouwen
De keus van 't smalle pad
Wij kennen den Getrouwen,
Die ons heeft liefgehad.
Vest al uw hoop op Hem.
Dat ieder 't aangezichte
Ginds naar de Godsstad richte
Daar ligt Jeruzalem!

Met onverdeelde aandacht had men geluisterd. En blijkbaar waren allen — hoe verschillend van leeftijd ook — onder den indruk van het goede woord, dat voortkwam uit een hart, warm kloppend voor het zieleheil onzer jeugd.

De „Stem uit den Hooge“ had gesproken! ☩

Een stem door Palestina

VAN BEVRIENDE HAND — WAARVOOR HARTELIJK dank — ontvingen we zoo even het laatste nummer van de Radio-express, waarin het stukje „Palestina's omroepzender“ is omljnd.

Een ingenieur, verhuisd naar Palestina, stellig veel gevoelende voor het land der vaders, heeft een vijftal jaren geleden de gedachte gekregen, Palestina te verrijken met een radio-zender. Niemand in zijn omgeving zag er iets in. De regeering verklaarde hem te willen helpen, als hij een oplossing wist voor het talenvraagstuk, maar daar weet niemand in Palestina een oplossing voor, en dus — ging de zaak in den doofpot. Neen, toch niet! Onze ingenieur begon, onverdroten, ondanks gemis aan middelen en hulp, zelf een zendertje te maken. Maar hij wist er niet veel van, zoodat het niet goed wilde lukken. Toen kreeg hij gelegenheid, een reis naar Europa te maken. Daar verrijkte hij zijn kennis op radiogebied en... na vijf jaar zwoegen was zijn zender gereed! Toen weigerde echter de hooge commissaris vergunning voor uitzendingen, omdat de bevredigende oplossing van het talenvraagstuk niet was gevonden. Maar — de Levant-Jaarbeurs kwam. En met deze de uitkomst voor onzen ingenieur! Want het Jaarbeurs-bestuur vond goed, dat op zijn terrein een zender werd gezet en verwierf voor dit bijzondere geval ook vergunning, zij het slechts van 7 April tot 11 Mei. Maar nu is daarna het uitzenden ook verder toegestaan, al is het dan voor niet meer dan drie uren per dag, van 7—10 des avonds. Onze ingenieur betaalt alles uit eigen zak. Misschien mede daardoor is de zender gebrekkig, zoodat men op eenigen afstand de programma's onduidelijk hoort. Niet aangenaam voor het publiek en voor den directeur-leider-beheerder-omroeper. Maar dit neemt niet weg, dat Palestina thans toch ook zijn zender heeft, en dat er onder meer in Israëls land nu het Hebreeuwsch kan worden beluisterd.

De radio is toch een wondere uitvinding! Wat we in den Bijbel lezen over de stemmen, die over de gansche wereld in de toekomst zullen worden gehoord, wordt er door verklaard. Ook Palestina zal die stemmen hooren, in dorpen en steden, op zijn bergen en in zijn dalen!

DE OPGAANDE LIJN

45)

DOOR DS J. SMELIK

Zwijgend reik ik hem het boek.

„Kijk, dit was de tekst van die preek: „Zie, hierin zijt gij niet rechtvaardig, antwoord ik u; want God is meerder dan een mensch. Waarom hebt gij tegen Hem getwist? want Hij antwoordt niet van al Zijn daden.“ (Job 33 : 12, 13.) Dat zegt Elihu tot Job en daarin stelde hij, zooals dominee Polderman in die preek aantoonde, de kwestie zuiver. Job had de tegenstelling vergeten, welke er is tusschen God en den zondigen mensch. En het wordt met Job pas beter, wanneer hij oog krijgt voor Gods gerechtigheid en majesteit. Dan buigt hij zich in het stof, en verfoeit zich in zak en asch. Het werd met